

REPUBLIKA E KOSOVËS - REPUBLIKA KOSOVO - REPUBLIC OF KOSOVO
GJKATA KUSHTETUESE
USTAVNI SUD
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, dana 18. aprila 2023. godine
Ref.br: RK 2153/23

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI102/22

Podnosilac

Faton Aliu

**Ocena ustavnosti presude [Rev. br. 559/2022] od 10. marta 2022. godine
Vrhovnog suda Republike Kosovo**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija
Nexhmi Rexhepi, sudija i
Enver Peci, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Faton Aliu, sa prebivalištem u Prištini (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), koga zastupa Naim Haliti, advokat iz Prištine.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava presudu [Rev. br. 559/2022] od 10. marta 2022. godine (u daljem tekstu: osporena presuda) Vrhovnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Vrhovni sud).
3. Osporena presuda je dostavljena podnosiocu zahteva 11. aprila 2022. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti osporene presude, kojom podnosilac zahteva navodi povredu prava, zagarantovanih članovima: 24. [Jednakost pred zakonom], 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i 46. [Zaštita imovine] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) u vezi sa članom 6.1 [Pravo na pravično suđenje] i članom 1. Protokola 1 [Zaštita imovine] Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na stavovima 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32 (Podnošenje podnesaka i odgovora) Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 5. jula 2022. godine, zahtev je podnet Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
7. Dana 12. jula 2022. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i kopiju zahteva dostavio Vrhovnom sudu.
8. Dana 25. jula 2022. godine, predsednica Suda je odlukom GJR.KI102/22 imenovala sudiju Remziju Istrefi Peci za sudiju izvestioca i odlukom KGJ.KI102/22 imenovala članove Veća za razmatranje, sastavljeno od sudija: Gresa Caka-Nimani (predsedavajuća), Bajram Ljatifi i Radomir Laban (članovi).
9. Dana 16. decembra 2022. godine, sudija Enver Peci je položio zakletvu pred predsednicom Republike Kosova, kada je i počeo njegov mandat u Sudu.
10. Dana 5. aprila 2023. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno glasova iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

11. Dana 15. aprila 2011. godine, podnosilac zahteva je zaključio ugovor o radu sa Limak Kosovo International Airport D.D. „Adem Jashari” (u daljem tekstu: poslodavac). Ugovor o radu između podnosioca zahteva i poslodavca je bio zaključen na određeno vreme, odnosno od 4. aprila 2011. godine do 3. aprila 2015. godine. Dodatnom izmenom, poslodavac i podnosilac zahteva su potpisali produženje ugovora za još godinu dana, odnosno do 4. aprila 2016. godine.

12. Dana 28. oktobra 2015. godine, Disciplinska komisija pri poslodavcu je održala ročište radi potvrđivanja sumnje o težim disciplinskim prekršajima protiv podnosioca zahteva i radnika Xh.H, B.Sh, V.A, i B.K.
13. Dana 6. novembra 2015. godine, Disciplinska komisija poslodavca je podnela izveštaj sa preporukama generalnom direktoru poslodavca za disciplinske mere preduzete protiv podnosioca zahteva i četiri gore navedena radnika. Predlog Komisije je bio da se svim radnicima prekine radni odnos, zbog utvrđenih teških disciplinskih prekršaja.
14. Dana 10. novembra 2015. godine, poslodavac je odlukom [HR.,2015-0693/10] prekinuo radni odnos podnosiocu zahteva, sa sledećim obrazloženjem: „*Službeniku Fatonu Aliu, blagajnik na parkingu, se prekida radni odnos zbog težeg prekršaja – lošeg ponašanja na poslu i povrede obaveza, učinjenih 23. septembra 2015. godine na radnom mestu*“.
15. Dana 11. novembra 2015. godine, podnosilac zahteva je primio gore navedenu odluku poslodavca, protiv koje je zatim podneo tužbeni zahtev Osnovnom sudu u Prištini, filijala u Lipljanu (u daljem tekstu: Osnovni sud), kojom je tražio: (i) povratak na radno mesto, i (ii) nadoknadu neostvarenih plata zbog prestanka radnog odnosa.
16. Dana 17. jula 2017. godine, Osnovni sud je presudom [C. br. 51/2017]: (i) delimično usvojio tužbeni zahtev podnosioca; (ii) naložio poslodavcu da na ime materijalne štete nadoknadi podnosiocu zahteva iznos od 2.653,88 evra, kao nagradu za ne ostvarivanje plata za period od 10. novembra 2015. godine do 4. aprila 2016. godine, i (iii) odbio tužbeni zahtev podnosioca za povratak na radno mesto. Osnovni sud je, između ostalog, ocenio da tokom sastanka Disciplinske komisije nisu učestvovali ni predstavnik samostalnog sindikata poslodavca ni zastupnik podnosioca zahteva. Prema Osnovnom sudu, u odluci o udaljavanju sa posla nije precizirano vreme i mesto povrede, kao ni način i radnje podnosioca zahteva koji su ga učinili odgovornim i krivim za povredu radnih obaveza. Što se tiče drugog zahteva, Osnovni sud je ocenio da se podnosilac zahteva ne može vratiti na radno mesto, jer mu je u vreme donošenja presude [C. br. 51/2017], već istekao ugovor o radu.
17. Dana 9. oktobra 2017. godine, podnosilac zahteva je uložio žalbu Apelacionom sudu protiv presude od 17. jula 2017. godine Osnovnog suda, zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava. Podnosilac zahteva je ovom žalbom tražio da se tačka I (jedan) presude Osnovnog suda potvrdi, a da se tačka II (dva) presude preinači i usvoji njegov zahtev za povratak na posao.
18. Stoga je i na gore navedenu presudu Osnovnog suda žalbu izjavio poslodavac, sa predlogom da se tužbeni zahtev podnosioca odbije u celosti, kao neosnovan.
19. Dana 1. jula 2020. godine, Apelacioni sud je presudom [Ac. br. 4851/2017], u pogledu žalbe poslodavca i podnosioca zahteva, odlučio na sledeći način:
  - I. Usvaja se žalba poslodavca i preinačuje presuda od 17. jula 2017. godine Osnovnog suda, i utvrđuje sledeće: (i) odbija se, kao neosnovan, tužbeni zahtev podnosioca, kojim je tražio ukidanje odluke [HR.,2015-0693/10] od 10. novembra 2015. godine poslodavca; odbija se tužbeni zahtev podnosioca u vezi sa zahtevom za naknadu iznosa od 2,653.88 evra, koji je tražio na ime štete za ne ostvarivanje plata za period od 10. novembra 2015. godine – 4. aprila 2016. godine, sa zakonskom kamatom od 8% (osam posto); iznos od 132.63 evra, koji je tražio na ime penzijskih doprinosa; iznos od 139.82 evra, koji je tražio na ime poreza na platu i iznos od 699.60 evra, koji je tražio na ime troškova sudskog postupka, sve u roku od 7 (sedam) dana od dostavljanja presude.

II. Odbija se, kao neosnovana, žalba podnosioca zahteva, dok se presuda Osnovnog suda, u tački II (dva) izreke, kojom je odbijen tužbeni zahtev za povratak na posao, potvrđuje.

20. Apelacioni sud je, između ostalog, obrazložio: “... stav prvostepenog suda u pogledu načina odlučivanja (kao u tački I izreke osporene presude) nije pravičan i zakonit, budući da se i pored toga što se ispostavilo da osporena presuda nije zahvaćena povredom odredaba parničnog postupka iz člana 182 stav 2 tačke b), g), j), k) i m) Zakona o parničnom postupku (ZPP) o kojima ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, a ni drugim povredama odredaba parničnog postupka prema žalbenim navodima podnosioca zahteva, prema ovom sudu, činjenično stanje koje je utvrdio prvostepeni sud ne odgovara u potpunosti dokazima iz spisa predmeta, pri čemu je usled toga prilikom odlučivanja prema osporenoj presudi došlo do pogrešne primene materijalnog prava, pošto je žalbeni sud različitom ocenom spisa i dokaza koji su izvedeni na glavnoj raspravi prvostepenog suda utvrdio drugačije činjenično stanje od onog koje je utvrdio prvostepeni sud, na osnovu kojeg je ovaj sud zaključio da je tužbeni zahtev tužioca neosnovan, pa u ovom slučaju postoje uslovi da se osporena presuda preinači, gde je i odlučeno kao u tački I izreke ove presude. [...] Iz tumačenja zakonskih odredbi Uredbe o disciplinskom postupku i žalbi, člana 5 stavova 4. i 5. ugovora o radu od 01.12.20104. godine i člana 70. stava 1 tačaka 1.4. i 1.4.1. Zakona o radu br. 03/L-212 i uvidom u sve dokaze i spise predmeta, Apelacioni sud je zaključio da je tužbeni zahtev tužioca u celosti neosnovan”.
21. Dana 24. septembra 2020. godine, podnosilac je podneo zahtev za reviziju Vrhovnom sudu protiv presude od 1. jula 2020. godine Apelacionog suda, zbog bitnih povreda odredaba ZPP-a i pogrešne primene materijalnog prava. Zahtevom za reviziju, podnosilac je tražio ukidanje presuda Osnovnog suda i Apelacionog suda i usvajanje u celosti njegovog tužbenog zahteva, što znači i zahteva za povratak na posao. Pored toga, podnosilac zahteva se u prilog svojim navodima pozvao na presudu [Rev. br. 54/2018] od 12. aprila 2018. godine samog Vrhovnog suda, kojom je poslednje navedeni potvrdio odluke prvog i drugog stepena o: (i) ukidanju odluke [HR.,2015-0693/10] od 10. marta 2015. godine poslodavca; (ii) povratku na radno mesto, i (ii) naknadi neostvarenih plata za radnika B.Sh, u istim činjeničnim i pravnim okolnostima.
22. Dana 10. marta 2022. godine, Vrhovni sud je presudom [Rev. br. 559/2022] delimično usvojio reviziju podnosioca zahteva; promenio tačku I (jedan) presude Apelacionog suda i ostavio na snazi tačku I (jedan) presude Osnovnog suda; i odbio, kao neosnovan, zahtev za reviziju podnet protiv tačke II (dva) presude Apelacionog suda.
23. Što se tiče zahteva za reviziju, Vrhovni sud je analizirao i razmotrio dva glavna pitanja: prvo, zahtev podnosioca za naknadu plata za period od 10. novembra 2015. godine do 4. aprila 2016. godine; i drugo, zahtev za povratak na radno mesto. Što se tiče prvog pitanja, Vrhovni sud je u odluci poslodavca utvrdio povredu zakona i obrazložio: „Te povrede čine osporenu odluku tuženog nezakonitom, stoga se ista ukida, a tužiocu pripadaju lični dohoci čiji je iznos utvrdio finansijsko sudski veštak A.G. iz Prištine do datuma kada je ugovor o radu tužioca bio na snazi”. Što se tiče drugog pitanja, odnosno zahteva za povratak na radno mesto, Vrhovni sud je odbio, kao neosnovan, zahtev za reviziju, jer je u vreme donošenja presude Osnovnog suda ugovor o radu zaključen između poslodavca i podnosioca zahteva već istekao 4. aprila 2016. godine, dok je presuda Osnovnog suda doneta 17. jula 2017. godine. Vrhovni sud je dalje ocenio: „U konkretnom slučaju, i nakon isteka ugovora o radu, tuženi ne može biti pravno prinuđen da vrati radnika na posao i radne obaveze koje je ranije obavljao

prema tom ugovoru. Sud ne može nikome da produži ugovor o radu, to čini poslodavac, pa se revizija tužioca u ovom pogledu smatra neosnovanom...”

24. U pogledu navoda podnosioca zahteva da je Vrhovni sud u slučaju B.Sh. drugačije odlučio presudom [Rev. br. 54/2018] od 12. aprila 2018. godine, poslednje navedeni je naglasio: *„... tužilac se bez prava poziva na gore navedenu presudu ovog suda i za povratak na posao, Rev. br. 54/18 od 12.04.2018. godine, jer se, između ostalog, ne može reći da je slučaj razmotren ovom presudom u potpunosti isti kao konkretni slučaj, zbog čega, s tim u vezi, revizijski sud smatra da nema nejednakog tretmana pred zakonom i pred ovim sudom tužioca u odnosu na drugog radnika na koga se odnosi ova presuda”*.

Navodi podnosioca

25. Podnosilac zahteva navodi da su mu osporenim presudom Vrhovnog suda povređena ustavna prava zagarantovana članom 24. [Jednakost pred zakonom], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa članom 6.1 [Pravo na pravično suđenje] EKLJP-a, članom 46. [Zaštita imovine] Ustava u vezi sa članom 1. Protokola br. 1 [Zaštita imovine] EKLJP-a.
26. Podnosilac zahteva u tom smislu navodi: *„Presuda Vrhovnog suda, nije pravično suđenje, jer ovaj sud za istu materijalnu osnov kao kod podnosioca, njegovog kolegu vraća na posao uz naknadu i takvim suđenjem, revizioni sud je drugačije razmotrio slučaj podnosioca zahteva u odnosu na njegovog kolegu koji su udaljeni sa posla po istim proceduralnim, činjeničnim i zakonskim osnovama što je u suprotnosti sa ustavnim pravima navedenih odredbi, prava koje su zagarantovana Ustavom Republike Kosovo”*.
27. Podnosilac zahteva navodi: *„Vrhovni sud svojom presudom utvrđuje da je odluka o prekidu radnog odnosa od strane poslodavca nezakonita u odnosu na sada podnosioca zahteva i njegovog kolegu sa posla, ovaj sud svojom presudom sada podnosiocu zahteva odbija povratak na posao i odlučuje o naknadi do roka ugovora o radu, dok njegovog kolegu presudom vraća na posao. Podnosilac zahteva i kolega sa posla su imali ugovor o radu za isto vreme, tj. do 4. aprila 2016. godine”*.
28. Pored toga, podnosilac zahteva navodi da su Osnovni sud, Apelacioni sud i Vrhovni sud odlučili drugačije za njegovog kolegu sa posla B.Sh., za koga su odlučili da se vrati na posao, dok su u njegovom slučaju odlučili da se ne vrati na posao, uprkos tome što su sve okolnosti i činjenice njegovog slučaja bile iste kao sa slučajem B.Sh.-a. Prema podnosiocu zahteva, *„priloženi dokazi podnosioca zahteva i njegovog kolege, argumentuju da suđenja o istim dokazima i postupcima utvrđuju različito i neusaglašeno suđenje”*.
29. U prilog svojim navodima, podnosilac zahteva se poziva i na slučaj Suda KI138/15, gde je Sud utvrdio: *„... nedostatak potpunog adresiranja i adekvatnog odgovora na tri osnovne tvrdnje podnosioca: pasivni legitimitet stranke u postupku, pitanje disciplinskog postupka protiv zaposlenog i potpuno pogrešna primena zakona, koje se smatraju ključnim pitanjima procesa, predstavlja nepremostiv nedostatak sadržaja presude i obrazloženja Suda”*.
30. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda da proglasi njegov zahtev prihvatljivim; da proglasi ništavom presudu Vrhovnog suda i vrati stvar na presuđivanje.

Relevantne ustavne i zakonske odredbe

Ustav Republike Kosovo

Član 24 [Jednakost pred zakonom]

- 1. Pred zakonom su svi jednaki. Svako ima pravo na jednaku zakonsku zaštitu, bez diskriminacije.*
- 2. Niko se ne sme diskriminisati na osnovu rase, boje, pola, jezika, veroispovesti, političkog ili nekog drugog uverenja, nacionalnog ili društvenog porekla, veze sa nekom zajednicom, imovine, ekonomskog ili socijalnog stanja, seksualnog opredeljenja, rođenja, ograničene sposobnosti ili nekog drugog ličnog statusa.*
- 3. Načelo jednakosti pred zakonom ne sprečava sprovođenje i usvajanje privremenih mera, neophodnih za zaštitu i napredak prava pojedinaca i grupa koje nisu jednake. Takve mere se mogu sprovesti samo do ostvarenja cilja radi kojeg su uspostavljene.*

Član 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

- 1. Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.*
- 2. Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.*
- 3. Suđenje je javno, osim u slučajevima kada sud, iz posebnih razloga, smatra da je isključivanje štampe ili javnosti, u korist pravde, ako bi njihovo prisustvo moglo naškoditi javnom redu ili nacionalnoj sigurnosti, interesima maloletnika, ili zaštiti privatnog života stranaka u postupku, na zakonom propisan način.*
- 4. Svako ko je optužen za krivično delo ima pravo da ispituje prisutne svedoke i da zahteva obavezno pojavljivanje svedoka, veštaka i ostalih lica, koja mogu razjasniti činjenice.*
- 5. Svako ko je optužen za krivično delo će se smatrati nevinim, sve dok se ne dokaže njegova/njena krivica, u saglasnosti sa zakonom.*

Član 46 [Zaštita imovine]

[...]

- 3. Niko se ne može arbitrarno lišiti lične imovine. Republika Kosovo ili javne vlasti Republike Kosovo mogu izvršiti eksproprijaciju imovine ako je ista u skladu sa zakonom, ako je neophodna ili adekvatna za postizanje javnih ciljeva ili podržavanje javnog interesa, a za koju se vrši neposredna adekvatna kompenzacija licu ili licima, imovina kojih se eksproprijuje.*

[...]

Evropska konvencija o ljudskim pravima

Član 6 (Pravo na pravično suđenje)

- 1. Prilikom utvrđivanja građanskih prava i obaveza ili osnovanosti bilo kakve krivične optužbe protiv njega, svako ima pravo na pravično suđenje i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim, zakonom ustanovljenim sudom. Presuda se izriče javno, ali se novinari i javnost mogu isključiti s čitavog ili jednog dela suđenja u interesu morala, javnog reda ili*

nacionalne sigurnosti u demokratskom društvu, kada to nalažu interesi maloletnika ili zaštite privatnog života strana u sporu, ili kada to sud smatra izričito neophodnim zato što bi u posebnim okolnostima publicitet mogao naneti štetu interesima pravde.

[...]

ZAKON Br. 03/L-212 O RADU

Član 70 (Prestanak ugovora o radu od strane poslodavca)

1. Poslodavac može raskinuti ugovor o radu zaposlenom uz jedno vremensko upozorenje, kada:
  - 1.1. takva suspenzija je opravdana iz ekonomskih tehničkih ili organizacijskih razloga ili kada;
  - 1.2. zaposleni nije više sposoban obavljati radne dužnosti;
  - 1.3. poslodavac može raskinuti ugovor o radu zaposlenom pod navedenim okolnostima utvrđenim u podstavu 1.1 i 1.2, ako je neprikladno za poslodavca za prenos zaposlenog u drugi posao, trenirati ili kvalifikovati njega za obavljanje posao ili neki drugi posao;
  - 1.4. poslodavac može da raskida ugovor o radu zaposlenom u traženom periodu najave prekida u:
    - 1.4.1. težim slučajevima lošeg ponašanja zaposlenog; i
    - 1.4.2. zbog ne zadovoljavajućeg ispunjavanja radnog obaveza;
  - 1.5. poslodavac mora obavestiti zaposlenog o njegovom/njenom udaljenju odmah po nastupanju slučaja koji dovodi do udaljenja, ili u momentu kada je poslodavac saznao za taj slučaj;
  - 1.6. poslodavac može da raskine ugovor o radu zaposlenom bez prethodnog predviđenog upozorenja otkaza, tada kad:
    - 1.6.1. zaposleni je kriv za ponavljanje lošeg neozbiljnog ponašanja ili kršenja obaveza; 1.6.2. performansa zaposlenog je nezadovoljna i pored pismenog upozorenja.
2. Poslodavac može raskinuti ugovor o radu prema podstavu 1.6. stava 1. ovog člana, samo ako je zaposleni primio opis u pismenoj formi o nezadovoljavajućoj performanci, na neodređenom vremenskom periodu, u kojem zaposleni treba unaprediti sopstvenu performanciju kao i jednu izjavu da učinak za njegovo poboljšanje će rezultirati sa otkazom sa posla bez ikakvog daljeg obaveštenja u pismenoj formi.
3. Poslodavac treba da održati susret sa zaposlenim da bi mu objasnio njemu/njoj raskid radnog ugovora ili sa namerom da mu preda upozorenje, zaposleni ima pravo biti uz društvo jednog predstavnika prema svojoj volji.
4. Kolektivni ugovori ili Interni Akti Poslodavca može specifikovati vrste uništavosti (nevaljanosti) ili kršenja dužnosti koje čine predmet ugovora zbog čega zaposleni podleže raskidu radnog odnosa bez prethodnog upozorenja, bilo posle jedinog slučaja ili nakon ponovljenih kršenja.

Član 72 (Procedura pre prekida ugovora)

1. Odluke da raskine Ugovor o radu mora se obaviti na pismenim obliku i treba obuhvatiti obrazloženje za prekid.
2. Rešenje iz stava 2. ovog člana je konačan danom dostavljanja zaposlenom.
3. Poslodavac je obavezan da izvrši isplatu ličnih i drugih dohodaka do dana prestanka radnog odnosa.

4. Poslodavac ima pravo da zabrani pristup zaposlenima u objektu preduzeća tokom perioda obaveštenja/otkaza, odnosno pre prestanka Ugovora o radu.

Prihvatljivost zahteva

31. Sud prvo ocenjuje da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom, propisani Zakonom i dalje predviđeni Poslovníkom.
32. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava u vezi sa stavom 4, člana 21. [Opšta načela] Ustava, koji propisuju:

Član 113
[Jurisdikcija i ovlašćene strane]

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

[...]

33. Sud u nastavku razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, kao što su dalje propisani u Zakonu, odnosno u članovima 47, 48. i 49. Zakona, koji propisuju:

Član 47
[Individualni zahtevi]

*„1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.
2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva“.*

Član 48
[Tačnost podneska]

„Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode sumu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori“.

Član 49
[Rokovi]

„Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku. U svim ostalim slučajevima, rok počinje na dan javnog objavljivanja odluke ili akta...“.

34. Što se tiče ispunjenja gore navedenih uslova, Sud ocenjuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana, u smislu člana 113.7 Ustava; podnosilac osporava ustavnost akta javnog organa, odnosno presudu [Rev. br. 559/2022] od 10. marta 2022. godine Vrhovnog suda, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva na raspolaganju prema članu 113.7 Ustava i članu 47.2 Zakona; naglasio je prava zagarantovana Ustavom za koja navodi da su mu povređena, u skladu sa uslovima člana 48. Zakona i podneo je zahtev u zakonskom roku od 4 (četiri) meseca, kao što je propisano u članu 49. Zakona.

35. Pored toga, Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti propisane u pravilu 39 [Kriterijum o prihvatljivosti], odnosno u stavu (2) Poslovnika, koje propisuje:

Pravilo 39
[Kriterijum o prihvatljivosti]

[...]

(2) *Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju.*

[...]

36. Na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i Suda, zahtev se može proglasiti neprihvatljivim kao „očigledno neosnovan” u celini ili samo u odnosu na konkretan navod koji zahtev može da sadrži. S tim u vezi, tačnije je nazvati ih „očigledno neosnovanim navodima”. Poslednje navedeni se, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, mogu kategorisati u četiri različite grupe: (i) navodi kategorisani kao navodi „*četvrtog stepena*”; (ii) navodi koji su kategorisani kao navodi sa „*očiglednim ili evidentnim nedostatkom povrede*”; (iii) „*nepotkrepljeni ili neobrazloženi*” navodi, kada je ispunjen jedan od sledeća dva pod-uslova: a) kada podnosilac zahteva samo citira jednu ili više odredbi Konvencije ili Ustava, ne objašnjavajući kako su one povređene, osim ako, u smislu činjenica i okolnosti slučaja, postoji očigledna povreda Ustava i EKLJP-a (vidi, slučaj ESLJP-a: [Trofimchuk protiv Ukrajine](#), br. 4241/03, odluka od 31. maja 2005. godine; vidi takođe [Baillard protiv Francuske](#), br. 6032/04, odluka od 25. septembra 2008. godine); i b) kada podnosilac zahteva ne iznese ili odbije da iznese materijalne dokaze u prilog svojim navodima (ovo se posebno odnosi na odluke sudova ili drugih domaćih organa), osim ako postoje vanredne okolnosti koje su van njegove kontrole i koje ga sprečavaju da to učini (na primer, kada uprava zatvora odbije da dostavi sudu dokumenta iz dosijea dotičnog zatvorenika) ili osim ako sam sud ne odluči drugačije (vidi, slučaj Suda: [KI166/20](#), podnosilac zahteva: *Ministarstvo rada i socijalne zaštite*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. januara 2021. godine, stav 43), i na kraju, (iv) *konfuzni i nejasni*” navodi (vidi, slučajeve ESLJP-a: [Kemmache protiv Francuske](#), br. 17621/91, presuda od 24. novembra 1994. godine, kategorija (i), [Juta Mentzen protiv Litvanije](#), br. 71074/01, odluka od 7. decembra 2004. godine, kategorija (ii) i [Trofimchuk protiv Ukrajine](#), zahtev br. 4241/03, kategorija (iii).
37. Sud podseća da je podnosilac zahteva zaključio ugovor o radu sa poslodavcem na određeno vreme, odnosno od 4. aprila 2011. godine do 3. aprila 2015. godine, koji je poslodavac obnovio na još godinu dana, odnosno do 4. aprila 2016. godine. Dana 6. novembra 2015. godine, poslodavac je formirao Disciplinsku komisiju da bi razmotrio navode o disciplinskim prekršajima protiv podnosioca zahteva i nekoliko drugih radnika za koje se sumnjalo da su izvršili ozbiljne disciplinske prekršaje. Nakon održanih disciplinskih sednica, Disciplinska komisija je predložila poslodavcu da svakom od 5 (pet) radnika bez izuzetaka prekine ugovor o radu zbog „*lošeg ponašanja i povrede radnih obaveza*”. Protiv odluke o udaljavanju sa posla, podnosilac zahteva je podneo tužbeni zahtev Osnovnom sudu, kojim je tražio naknadu neostvarenih plata od momenta udaljavanja sa posla do momenta povratka na radno mesto. Osnovni sud je presudom od 17. jula 2017. godine delimično usvojio tužbeni zahtev podnosioca i to samo u vezi sa (i) zahtevom za naknadu neostvarenih plata i odbio isti u vezi sa (ii) zahtevom za povratak na radno mesto. Poslodavac i podnosilac zahteva su uložili žalbu protiv navedene presude Apelacionom sudu, koji je presudom od 1. jula 2020. godine potvrdio prvostepenu presudu za neusvajanje zahteva za (i) povratak na radno mesto, i (ii) potvrdio tužbeni zahtev za naknadu neostvarenih plata do isteka ugovora o radu. Protiv te presude, podnosilac zahteva je podneo zahtev za reviziju Vrhovnom sudu, tražeći usvajanje u celosti tužbenog zahteva i u vezi sa povratkom na posao, kao što je poslednje navedeni odlučio za njegovog kolegu sa posla B.Sh. Dana 10. marta 2022.

godine, Vrhovni sud je osporenom presudom delimično usvojio tužbeni zahtev podnosioca i ostavio na snazi presude nižestepenih sudova u vezi sa (i) naknadom neostvarenih plata do isteka ugovora o radu, ali je odbio njegov tužbeni zahtev u vezi sa (ii) zahtevom za povratak na posao.

38. Sud podseća da podnosilac zahteva navodi da su mu osporenom presudom Vrhovnog suda povređena prava zagarrantovana članovima 24. [Jednakost pred zakonom], 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i 46. [Zaštita imovine] Ustava, kao i članom 6.1 [Pravo na pravično suđenje] EKLJP-a.
39. Iz spisa predmeta, kao i iz načina obrazloženja navoda u zahtevu, Sud primećuje da se suština navoda podnosioca zahteva odnosi na drugačije odlučivanje u dva slučaja sa istim činjeničnim i pravnim okolnostima od strane Vrhovnog suda. Iz ove perspektive, Sud ocenjuje da navod podnosioca zahteva zapravo pokreće pitanje nedoslednosti sudske prakse iz člana 31. Ustava i člana 6.1 EKLJP-a.
40. Stoga će Sud dalje analizirati ovaj bitni navod podnosioca zahteva u skladu sa standardima sudske prakse ESLJP-a, u skladu sa kojima je, na osnovu člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna ljudska prava i slobode zagarrantovane Ustavom.

i. Što se tiče navoda o nedoslednosti sudske prakse za ista činjenična i pravna pitanja

a) Opšta načela

41. Što se tiče osnovnih načela vezanih za odstupanje u sudskoj praksi, Sud podseća da je sudska praksa ESLJP-a rezultirala sa četiri osnovna načela koja karakterišu analizu u vezi sa odstupanjem sudske prakse, i to: (i) pravna sigurnost; (ii) ne postoji stečeno pravo na doslednost sudske prakse; (iii) odstupanje nije nužno u suprotnosti sa EKLJP-om; i (iv) izuzetak očigledne proizvoljnosti.
42. Pozivajući se na gore utvrđena načela, Sud dalje naglašava da ESLJP koristi tri osnovna kriterijuma da bi utvrdio da li navodno odstupanje predstavlja povredu člana 6.1 EKLJP-a, prvi: (i) da li je odstupanje u sudskoj praksi „*duboko i dugotrajno*”; drugi (ii) da li unutrašnje pravo predviđa mehanizme koji mogu da reše takve neusaglašenosti; i treći (iii) da li su ti mehanizmi primenjeni i kakvo je bilo njihovo dejstvo (u ovom kontekstu, vidi predmete ESLJP-a: [Beian protiv Rumunije](#), br. 30658/05, presuda od 6. decembra 2007. godine, stavovi 37 -39; [Lupeni Grčkokatolička parohija i drugi protiv Rumunije](#), br. 76943/11, presuda od 29. novembra 2016. godine, stavovi 116 - 135; [Jordan Jordanov i drugi protiv Bugarske](#), br. 23530/02, presuda od 2. jula 2009. godine, stavovi 49-50; [Nejdet Şahin i Perihan Şahin protiv Turske](#), br. 13279/05, presuda od 20. oktobra 2011. godine, stav 53; vidi i slučaj Suda: [KI175/20](#), *Kosovska agencija za privatizaciju*, rešenje od 26. marta 2021. godine, stav 60).
43. S tim u vezi, ESLJP je utvrdio da je mogućnost oprečnih sudskih odluka svojstvena karakteristika svakog sudskog sistema zasnovanog na mreži osnovnih i žalbenih sudova ovlašćenih da sude u oblasti svoje mesne nadležnosti. Takva odstupanja se mogu javiti čak i unutar istog suda. One se, same po sebi, ne mogu smatrati u suprotnosti sa EKLJP-om (vidi, predmete ESLJP-a: [Nejdet Şahin i Perihan Şahin protiv Turske](#), gore citiran, stav 51; [Albu i drugi protiv Rumunije](#) i 63 (šesdeset tri) drugih zahteva, presuda od 10. maja 2012. godine, stav 34; [Santo Pinto protiv Portugalije](#), br. 39005/04, presuda od 20. maja 2008. godine, stav 41; i [Lupeni Grčkokatolička parohija i drugi protiv Rumunije](#), stav 122; vidi i slučaj Suda:

[KI175/20](#), *Kosovska agencija za privatizaciju*, rešenje od 26. marta 2021. godine, stav 57).

44. ESLJP je više puta naglašavao da, osim u slučajevima očigledne proizvoljnosti, nije njegova dužnost da dovodi u pitanje tumačenje lokalnog zakona od strane lokalnih sudova (vidi, na primer, slučaj ESLJP-a: [Adamsons protiv Letonije](#), br. 3669/03, presuda od 24. juna 2008. godine, stav 118; i [Nejdet Şahin i Perihan Şahin protiv Turske](#), gore citiran, stav 50) i da, u načelu gledano, nije njegova funkcija da poredi različite odluke lokalnih sudova, čak i ako su one donete u naizgled sličnim postupcima. On mora da poštuje nezavisnost sudova.
45. Sud, u ovom kontekstu, već ima konsolidovanu sudsku praksu u pogledu pitanja koja se odnose na povredu prava na pravično suđenje, kao rezultat nedosledne sudske prakse, čime se direktno krši načelo pravne sigurnosti (vidi, slučajeve Suda: [KI35/18](#), podnosilac zahteva: *Bayerische Versicherungsverband*, i [KI87/18](#), podnosilac zahteva: *IF Skadeforsikring*, gde je Sud utvrdio povredu člana 31. Ustava u vezi sa članom 6.1 EKLJP-a kao rezultat odstupanja u sudskoj praksi Vrhovnog suda, vidi, takođe, slučajeve Suda: [KI74/19](#), [KI111/19](#), [KI09/20](#) i [KI188/20](#), podnosilac zahteva: *Suva Rechtsabteilung*, presude od 28. aprila 2021. godine, u kojima Sud, u razmatranju navoda o odstupanju u sudskoj praksi Vrhovnog suda, nije utvrdio povredu člana 31. Ustava u vezi sa članom 6.1 EKLJP-a.

b) Primena gore navedenih načela u okolnostima konkretnog slučaja

46. U nastavku, Sud će primeniti gore razrađena načela u okolnostima konkretnog slučaja, primenjujući kriterijume na osnovu kojih Sud i ESLJP razmatraju pitanja odstupanja u vezi sa sudskom praksom, počev od ocene o tome da li su u okolnostima konkretnog slučaja, (i) navodna odstupanja u sudskoj praksi „duboka i dugoročna”; i ako je to slučaj, (ii) postojanja mehanizama koji mogu da reše relevantno odstupanje; i (iii) ocene da li su ti mehanizmi primenjeni i sa kakvim efektom u okolnostima konkretnog slučaja.
47. Pozivajući se na glavni navod podnosioca zahteva da mu je Vrhovni sud povredio ustavna prava, jer je različito odlučio za dva predmeta sa istim činjeničnim i pravnim okolnostima, pokazujući nekonzistentnost u svojim presudama, Sud primećuje da se podnosilac zahteva u prilog navodima pozvao na presudu [Rev. br. 54/2018] od 12. aprila 2018. godine Vrhovnog suda i traži da se okolnosti njegovog slučaja uporede sa okolnostima relevantnog slučaja Vrhovnog suda, gde je poslednje navedeni odlučio za njegovog kolegu B.Sh..
48. Sud takođe treba da ponovi da, na osnovu sudske prakse ESLJP-a i Suda, nije njegova funkcija da upoređuje različite odluke redovnih sudova, čak i ako su donete u naizgled sličnim postupcima, pošto se njihova nezavisnost mora poštovati (vidi, slučajeve ESLJP-a: [Adamsons protiv Letonije](#), gore citiran, stav 118, vidi i slučajeve Suda: [KI87/18](#) i [KI35/18](#), gore citiran).
49. Pored toga, podnosioci zahteva u vezi sa navodima o ustavnoj povredi osnovnih prava i sloboda kao rezultat odstupanja u sudskoj praksi, moraju da iznesu Sudu relevantne argumente u pogledu činjenične i pravne sličnosti slučajeva za koje navode da su različito rešeni od strane redovnih sudova, što je rezultiralo protivrečnim odlukama u sudskoj praksi i što je moglo rezultirati povredom njihovih ustavnih prava i sloboda zagarantovanih članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a (vidi slučaj [KI35/18](#), gore citiran, stav 76).

50. Na osnovu napred navedenog, Sud primećuje da podnosilac zahteva u vezi sa slučajem B.Sh.-a, na koji se pozvao, ističe da nije mogao da obezbedi presudu [Rev. br. 54/2018] od 12. aprila 2018. godine Vrhovnog suda, već samo presudu [Ca. br. 1519/2017] od 12. decembra 2017. godine Apelacionog suda. Međutim, Sud podseća da je presuda [Rev. br. 54/2018] od 12. aprila 2018. godine Vrhovnog suda bila predmet ocene u Sudu u slučaju [KI109/18](#), sa podnosiocem zahteva: *Limak Kosovo International Airport J.S.C.* Uzimajući to u obzir, Sud će u nastavku opisati činjenične okolnosti slučaja B.Sh.-a, na koji se pozvao podnosilac zahteva, navodeći da su činjenične i pravne okolnosti oba slučajeva potpuno iste.

Činjenične okolnosti slučaja B.Sh.-a, na koji se poziva podnosilac zahteva

51. B.Sh. je zasnovao radni odnos na određeno vreme sa poslodavcem Limak Kosovo International Airport J.S.C., odnosno od 4. aprila 2011. godine do 4. aprila 2015. godine. Ugovor o radu B.Sh.-a je obnovljen od strane poslodavca za još jednu godinu, odnosno do 4. aprila 2016. godine. Dana 10. novembra 2015. godine, Disciplinska komisija poslodavca je odlukom [HR.,2015-0693/10] odlučila da B.Sh.-u i nekim drugim radnicima prekine radni odnos, sa obrazloženjem da su isti izvršili ozbiljne disciplinske prekršaje. Protiv ove odluke, B.Sh. je 18. novembra 2015. godine uložio žalbu Odboru za žalbe, međutim, istakao je da od poslednje navedenog nije dobio odgovor. Neutvrđenog datuma, B.Sh. je podneo tužbu Osnovnom sudu, kojom je tražio (i) ukidanje odluke [HR.,2015-0693/10] od 10. novembra 2015. godine poslodavca o prekidu radnog odnosa, (ii) povratak na radno mesto, i (iii) naknadu neostvarenih plata. Dana 11. novembra 2016. godine, Osnovni sud je presudom [C. br. 511/2015], usvojio tužbeni zahtev B.Sh.-a i obavezao poslodavca da istog (i) vrati na radno mesto i (ii) da mu nadoknadi neostvarene plate. Osnovni sud je, između ostalog, obrazložio: *“Prilikom prekida radnog odnosa, nisu ispoštovane odredbe unutrašnjeg akta podnosioca zahteva o disciplinskim postupcima i žalbama. Ovaj zaključak Osnovnog suda se odnosio na sastav Disciplinske komisije, gde nije bio pozvan član Nezavisnog sindikata, kao što je propisano u odredbi člana 8.1 unutrašnjeg akta podnosioca zahteva. Pored toga, Osnovni sud je obrazložio da odluku o udaljavanju sa posla nije doneo generalni menadžer, već izvršni direktor, u suprotnosti sa članom 8.15 gore navedenog akta”*.
52. Poslodavac je protiv gore navedene presude Osnovnog suda uložio žalbu Apelacionom sudu, koji je 12. decembra 2017. godine, presudom [Ca. br. 1519/2017], odbio žalbu poslodavca i potvrdio presudu [C. br. 511/2015] od 11. novembra 2016. godine Osnovnog suda, sa obrazloženjem da je *“prvostepeni sud dao konkretne razloge u vezi sa odlučnim činjenicama, davajući adekvatna objašnjenja za jedno takvo odlučivanje a na osnovu odgovarajućih zakonskih odredbi”*. Štaviše, u vezi sa nepozivanjem predstavnika Nezavisnog sindikata, Apelacioni sud je u obrazloženju svoje presude istakao: *“Na osnovu nalaza ovog suda, tuženi (poslodavac) nije podneo dovoljno dokaza u vezi sa redovnim pozivom za predstavnika sindikata. Prvostepeni sud je pravilno utvrdio relevantne činjenice u ovom pravnom pitanju”*.
53. Poslodavac je protiv gore navedene presude podneo zahtev za reviziju Vrhovnom sudu, navodeći da je predsednik Nezavisnog sindikata bio pozvan da učestvuje u Disciplinskoj komisiji, ali isti nije učestvovao. Dana 12. aprila 2018. godine, Vrhovni sud je presudom [Rev. br. 54/2018] odbio zahtev za reviziju koji je podneo poslodavac i potvrdio presude nižestepenih sudova, sa obrazloženjem: *“U ovom pravnom predmetu, relevantna je činjenica da tuženi nije imao puni sastav disciplinske komisije koja je predložila menadžeru da se protiv tužioca izrekne disciplinska mera prekid radnog odnosa. Na osnovu člana 8.1 Unutrašnjeg akta tuženog u vezi sa disciplinskim i žalbenim postupkom, određeno je da disciplinska komisija mora biti u*

sastavu od 3 člana i sekretara koji će biti zapisničar. Predsednik komisije je direktor kadrovske službe [...], direktor pravne službe, jedan radnik aerodroma, predsednik Nezavisnog sindikata i sekretar koji će biti zapisničar, ali bez prava glasa. Iz izvedenih dokaza je utvrđena činjenica da disciplinska komisija tuženog u slučaju izricanja disciplinske mere tužiocu nije bila u punom sastavu, jer nije bio prisutan predsednik Nezavisnog Sindikata. Tuženi tvrdi, kako u žalbi, tako i u reviziji, da je predstavnik Sindikata bio obavešten, ali da nije učestvovao, ali ovu činjenicu tuženi nije dokazao niti jednim dokazom”.

54. Dana 30. jula 2018. godine, poslodavac je podneo zahtev KI109/18 Ustavnom sudu, kojim je osporio ustavnost presude [Rev. br. 54/2018] od 12. aprila 2018. godine Vrhovnog suda, sa bitnim navodom da Vrhovni sud nije dovoljno obrazložio svoju presudu i da je pogrešno tumačio Zakon o radu br. 03/L-212, ugovor o radu i Uredbu o disciplinskim postupcima i žalbama. Poslodavac je posebno pred Ustavnim sudom navodio da je Vrhovni sud pogrešno utvrdio činjenicu, gde navodi da sastav Disciplinske komisije nije bio potpun, jer nije bio prisutan predstavnik Sindikata, dodajući da je u stvari predstavnik Sindikata bio pozvan na sednicu Komisije, ali nije asistirao na sednici bez ikakvog pismenog obrazloženja. Dana 7. novembra 2019. godine, Sud je u vezi sa zahtevom KI109/18 odlučio rešenjem o neprihvatljivosti, zaključivši da navodi podnosioca zahteva pokreću pitanje činjenica i zakona, dodajući: *“Potpuno utvrđivanje činjeničnog stanja i pravilna primena zakona predstavljaju primarnu dužnost i u okviru su nadležnosti redovnih sudova i Ustavni sud u ovom slučaju ne može da postupa kao “sud četvrtog stepena”.*

Analiza činjeničnih i pravnih okolnosti slučaja podnosioca zahteva sa slučajem B.Sh.-a

55. Sud, osvrćući se na navod podnosioca zahteva da je Vrhovni sud u dva identična slučaja drugačije odlučio, primećuje da je presuda za slučaj B.Sh.-a doneta 12. aprila 2018. godine, dok je u slučaju podnosioca zahteva doneta 10. marta 2022. godine, odnosno nakon 3 (tri) godine i 11 (jedanaest) meseci. Na osnovu opisa činjeničnih okolnosti oba slučaja, Sud primećuje da su podnosilac zahteva i B. Sh. bili radnici istog poslodavca, protiv kojih je istovremeno pokrenut disciplinski postupak od strane Disciplinske komisije poslodavca. Poslednje navedeni je, nakon što je održao ročište, dana 10. novembra 2015. godine doneo odluku [HR.,2015-0693/10], kojom je obojici prekinuo radni odnos. B.Sh. i podnosilac zahteva su protiv navedene odluke odvojeno podneli tužbeni zahtev Osnovnom sudu, sa zahtevom za: (1) ukidanje odluke [HR.2015-0693/10] od 10. novembra 2015. godine poslodavca; (ii) povratak na radno mesto; i (ii) naknadu neostvarenih plata do isteka ugovora o radu.
56. U slučaju B.Sh., Osnovni sud i Apelacioni sud su u celosti usvojili tužbeni zahtev, a nakon podnošenja zahteva za reviziju od strane poslodavca, presude oba suda je potvrdio Vrhovni sud. Što se tiče slučaja podnosioca zahteva, Osnovni sud je usvojio njegov tužbeni zahtev u vezi sa ukidanjem odluke [HR.,2015-0693/10] od 10. novembra 2015. godine poslodavca i za naknadu neostvarenih plata do isteka ugovora o radu i odbio tužbeni zahtev u vezi sa povratkom na radno mesto. Nakon što je podnosilac zahteva uložio žalbu, Apelacioni sud je odbio u celosti njegov tužbeni zahtev, kao neosnovan. Podnosilac zahteva je zatim podno zahtev za reviziju Vrhovnom sudu, gde je poslednje navedeni (i) odbio tužbeni zahtev za povratak na posao i potvrdio presudu Osnovnog suda u vezi sa (i) usvajanjem tužbenog zahteva za ukidanje odluke [HR.,2015-0693/10] poslodavca, i za (ii) naknadu neostvarenih plata.
57. Sud je, iz gore navedenih razrada i analize zaključaka Vrhovnog suda, zaključio da su činjenične, kao i pravne okolnosti, u oba slučaja naizgled slične. Međutim, Sud podseća da sudska praksa ESLJP-a i Suda utvrđuje da čak i u slučajevima u kojima

- odlučivanje može biti kontradiktorno za ista činjenična i pravna pitanja, pozivanje podnosioca zahteva samo na jedan slučaj nije dovoljno da se utvrdi da se radi o nekonzistentnosti sudske prakse da bi se nastavilo dalje sa razradom 3 (tri) osnovna kriterijuma, da li su odstupanja u sudskoj praksi „*duboka i dugoročna*”, da li su domaćim zakonom definisani mehanizmi sposobni za otklanjanja takvih odstupanja i da li su ti mehanizmi primenjeni i sa kojim efektom. Pored toga, poređenje samo dva slučaja takođe ne dokazuje da je Vrhovni sud ipak odlučio drugačije i povoljno za mnoštvo pojedinaca u okolnostima potpuno identičnim onima kod podnosioca zahteva.
58. U tom kontekstu, Sud se poziva na sudsku praksu ESLJP-a, koja utvrđuje da je odgovornost lokalnih vlasti da organizuju pravni sistem na takav način da se izbegnu kontradiktorne odluke, posebno je takav zahtev snažniji kada kontradiktornosti sudske prakse nisu izolovani incident (slučaj), već ova nedoslednost može uticati na veći broj lica koja se pojavljuju pred sudom (vidi, slučaj ESLJP-a: [Lupeni Grčkokatolička parohija i drugi protiv Rumunije](#), gore citiran, stav 129).
  59. Sud, vraćajući se na navode podnosioca zahteva, podseća na svoju praksu, gde je naglasio da se, međutim, ne može utvrditi nedoslednost u sudskoj praksi Vrhovnog suda u poređenju samo 2 (dve) presude (slučaja), čak i ako iste mogu biti kontradiktorne. U takvim okolnostima, kada se podnosioci zahteva pozivaju samo na jednu odluku koja sadrži nalaze i zaključke različite od odluke donete u njihovom slučaju, Sud nije utvrdio povredu člana 31. Ustava u vezi sa članom 6.1 EKLJP-a, odnosno povredu načela pravne sigurnosti, kao rezultat nedosledne sudske prakse (vidi, slučajeve Suda: [KI29/17](#), podnosilac zahteva: *Adem Zhegrova*, rešenje od 5. septembra 2017. godine, stav 53; [KI42/17](#), podnosilac zahteva: *Kushtrim Ibraj*, rešenje od 5. decembra 2017. godine, stav 44; [KI107/19](#), podnosilac zahteva: *Gafurr Bytyçi*, rešenje od 11. marta 2020. godine, stav 76; i [KI139/19](#), podnosilac zahteva: *Riad Bejtullahu*, rešenje od 10. novembra 2020. godine, stav 58).
  60. Podsećajući na obavezu utvrđenu sudskom praksom Suda da podnosioci zahteva moraju da iznesu Sudu relevantne argumente u vezi sa činjeničnim i pravnim sličnostima slučajeva za koje navode da su ih redovni sudovi različito rešavali, što je dovelo do kontradiktornih odluka, Sud primećuje da osim podnošenja jednog slučaja, a koji se odnosi na slične činjenične i pravne okolnosti kao u slučaju B.Sh.-a, podnosilac zahteva nije uspeo da iznese dodatne argumente Sudu, niti druge slučajeve koji su drugačije rešeni od strane Vrhovnog suda i shodno tome podrži svoj navod o povredi pravne sigurnosti, kao rezultat kontradiktornih odluka Vrhovnog suda.
  61. U smislu svoje sudske prakse i načela utvrđenih od strane ESLJP-a, u vezi sa nedoslednošću, Sud ocenjuje da nije moguće utvrditi postojanje „dubokih i dugotrajnih” razlika u sudskoj praksi Vrhovnog suda koje ugrožavaju načelo pravne sigurnosti, pozivajući se samo na jednu presudu Vrhovnog suda koja je doneta pre 3 (tri) godine i 11 (jedanaest) meseci (vidi, analogno, slučaj Suda: [KI29/17](#), gore citiran, stav 53).
  62. Stoga, Sud utvrđuje da ni broj presuda navedene kao protivrečne, niti vremenski period u kome su donete te presude, a ni način na koji je Vrhovni sud ocenio i razmotrio slučaj podnosioca zahteva, ne stvaraju dovoljnu osnov da se opravda navod o povredi načela pravne sigurnosti, kao posledica kontradiktornih odluka Vrhovnog suda (vidi, slučaj: [KI29/17](#), gore citiran, stav 58).
  63. Sud takođe ističe da na osnovu standarda evolucije sudske prakse ponavlja da je odlučivanje u redovnim sudovima dinamično i da se može menjati, prilagođavajući se

novim okolnostima i poboljšavajući sprovođenje pravde. U okviru njihovog diskrecionog prava i ovlašćenja je da ocenjuju i tumače pozitivno pravo.

64. Stoga, na osnovu svih gore navedenih razrada, Sud utvrđuje da navodi podnosioca zahteva u vezi sa povredom prava na pravično suđenje, zagarantovanog članom 31. Ustava i članom 6.1 EKLJP-a u pogledu nedoslednosti sudske prakse Vrhovnog suda, spadaju u treću kategoriju (iii) „nepotkrepljenih ili neobrazloženih” navoda, pa ih kao takve na ustavnim osnovama proglašava očigledno neosnovanim.

ii. Što se tiče drugih navoda

65. Ocenjujući ostale navode, Sud primećuje da podnosilac zahteva, pored navoda o povredi prava na pravično suđenje, navodi i povredu članova 24. i 46. Ustava. Međutim, opravdanost povrede ovih članova zapravo pokreće pitanja redovnog sudskog procesa, odnosno nedoslednosti sudske prakse Vrhovnog suda, za koju je Sud gore utvrdio da je zahtev u vezi sa povredom ovog ustavnog prava očigledno neosnovan na ustavnim osnovama. Sud ponavlja da samo pominjanje članova Ustava i EKLJP-a ili njihova povezanost sa drugim članom Ustava ne znači automatski i povredu drugih članova Ustava i EKLJP-a, ako se dalje ne argumentuje i razrađuje kako je i zašto došlo do njihove povrede.
66. Sud je više puta naglašavao da samo pozivanje i pominjanje članova Ustava i EKLJP-a nije dovoljno da se izgradi utemeljen navod o povredi Ustava. Kada se navode povrede prava zagarantovanih Ustavom i EKLJP-om, podnosioci zahteva moraju dati obrazložene navode i ubedljive argumente (vidi, u ovom kontekstu, slučajeve Suda: [KI175/20](#), podnosilac zahteva: *Kosovska agencija za privatizaciju*, rešenje o neprihvatljivosti od 22. aprila 2021. godine, stav 81; [KI166/20](#) podnosilac zahteva: *Ministarstvo rada i socijalne zaštite*, rešenje o neprihvatljivosti od 17. decembra 2020. godine, stav 52; [KI04/21](#), podnositeljka zahteva: *Nexhmije Makolli*, rešenje o neprihvatljivosti od 11. maja 2021. godine, stavovi 38-39).
67. Stoga, kao što je gore navedeno, Sud utvrđuje da navodi podnosioca zahteva o povredi gore navedenih članova spadaju u treću kategoriju (iii), pod-kategorije (a), „nepotkrepljenih ili neobrazloženih” navoda, dakle, kao takvi, na ustavnim osnovama i ovi navodi se moraju proglasiti kao očigledno neosnovanim.

Zaključak

68. Ukratko, Sud, uzimajući u obzir sve gore navedene razrade i nalaze, zaključuje da: (I) navodi o povredi člana 31. Ustava u vezi sa članom 6.1. EKLJP-a zbog nedoslednosti u sudskoj praksi Vrhovnog suda, spadaju u treću kategoriju (iii), „nepotkrepljenih ili neobrazloženih” navoda, pa se kao takvi, na ustavnim osnovama, proglašavaju očigledno neosnovanim; (II) navodi podnosioca zahteva o povredi članova 24. i 46. Ustava takođe spadaju u treću kategoriju (iii), pod-kategorije (a), „nepotkrepljenih ili neobrazloženih” navoda, pa se kao takvi, na ustavnim osnovama, takođe proglašavaju očigledno neosnovanim.
69. Shodno tome, zahtev se u celosti, u skladu sa pravilom 39 (2) Poslovnika, treba proglasiti neprihvatljivim, kao očigledno neosnovan.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.1 i 113.7 Ustava, članovima 20 i 47.1 Zakona i pravilom 59 (a) Poslovnika, dana 5. aprila 2023. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovo rešenje stranama i, u skladu sa članom 20.4 Zakona, objavi u Službenom listu;
- III. Ovo rešenje stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Remzije Istrefi Peci

Predsednica Ustavnog suda

Gresa Caka-Nimani

